

MICHAEL REAVES

A Jedik alkonya

A sorozatban kiadónknál megjelent:

LEGENDÁK

Tim Lebbon:
Távoli csillagok

John Jackson Miller:
Az elveszett Sith-törzs

Joe Schreiber:
Halálvilág

The Old Republic

Drew Karpysbyn:
Revan

Paul S. Kemp:
Árulás

Sean Williams:
Végzetes szövetség

Drew Karpysbyn:
Megsemmisítés

John Jackson Miller:
Kóbor lovag

Darth Bane trilógia

Drew Karpysbyn:
Pusztítás útja
A Kettő Szabálya
A gonosz dinasztia

James Luceno:
Darth Plagueis

James Luceno:
A megtévesztés leple

Joe Schreiber
Vesztegzár

Timothy Zahn:
Kirajzás

Alan Dean Foster:
A közelgő vihar

Steven Barnes:
A Cestus csapda

David Sherman–Dan
Cragg
Jedi próba

Matthew Stover:
Töréspont

Karen Traviss:
Életre-halálra

Republic Commando

Karen Traviss:
Tűzharc
Coruscant
Színvallás
A 66-os parancs

MedStar duológia

Michael Reaves és Steve
Perry:
Harctéri sebészek
Jedi gyógyító

Sean Stewart:
Yoda: Sötét találkozó

James Luceno:
A gonosz útvesztője

John Jackson Miller:
Kenobi

James Luceno:
Sötét Nagyúr

Karen Traviss:
501.

Coruscanti éjszakák

Michael Reaves
A Jedik alkonya

Sean Williams:
Tomboló erő

Joe Schreiber:
Halálosztag

Sean Williams:
Tomboló erő II.

Michael Reaves–Steve
Perry:
Halálcsillag

Michael Reaves–Maya
Kaathryn Bohnhoff:
Árnyjáték

Timothy Zahn:
Gazfickók

Timothy Zahn:
Hűség
Válaszutak

James S. A. Corey:
Tolvajbecsület

Martha Wells:
Pengeélen

Fejvadász háborúk trilógia

K. W. Jeter:
A mandalori páncél
Boba Fett kelepcéje

Matthew Stover:
Luke Skywalker
és a Mindor árnyai

Troy Denning:
A Tatuin szelleme

Thrawn trilógia

Timothy Zahn:
A Birodalom örökösei
Sötét erők ébredése
Az utolsó parancs

Jedi Akadémia trilógia

Kevin J. Anderson:
Új rend

Sötét oldal
Az Erő bajnokai

Michael A. Stackpole:
Én, a Jedi

Thrawn keze duológia

Timothy Zahn:
A múlt kísértete
A jövő látomása

Timothy Zahn:
A túlélők keresése

Paul S. Kemp:
Áramlatok
Hullámtörés

KÁNON

Christie Golden:
Sötét tanítvány

James Luceno:
Katalizátor

E. K. Johnston:
Ahsoka

Paul S. Kemp:
Sith nagyurak

James Luceno:
Tarkin

Beth Revis:
A lázadás hajnala

Timothy Zahn:
Thrawn

John Jackson Miller:
Új hajnal

Claudia Gray:
Elveszett csillagok

Alexander Freed:
Alkony század

Bizonyos szemszögből

Alexander Freed:
Zsivány Egyes

Christie Golden:
Inferno osztag

Kevin Hearne:
A Jedik örököse

Utóhatás trilógia

Chuck Wendig:
Utóhatás
Adósság
A Birodalom vége

Claudia Gray:
Vérvonal

Delilah S. Dawson:
Phasma

Alan Dean Foster:
Az ébredő Erő

STAR WARS™

CORUSCANTI ÉJSZAKÁK I. A JEDIK ALKONYA

MICHAEL REAVES

SZUKITS
KÖNYVKIADÓ
ALAPÍTVÁ 1929

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

STAR WARS: CORUSCANT NIGHTS I: JEDI TWILIGHT

by Michael Reaves

Del Rey, an imprint of The Random House
Publishing Group, a division of Random House,
Inc., 2008

© & TM 2018 Lucasfilm Ltd.
All Rights Reserved.
Used Under Authorization.

Cover art copyright © 2018 by Lucasfilm Ltd.

Translation copyright © 2018 by Szukits Könyvkiadó

Fordította
SÁNDOR ZOLTÁN

ISBN 978-963-497-456-7

Szaklektor: Sente Mihály

Lektor: Juhász Ferenc

Tördelés: KARAKTERTAX BT., Szvoboda Gabriella

Színre bontás, tipográfia: Ez Design Kft.

Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor

Debreceni Kinizsi Nyomda Kft.

Felelős vezető: Bördős János

Michael Meadowsnak

Köszönetnyilvánítás

Először és legfőképp ezúttal is a szerkesztőimnek szeretnék köszönetet mondani: Shelly Shapirónak a Del Reynél és Sue Rostoninak a LucasBooks-nál, akik megkértek, hogy járjak ismét a Coruscant veszélyesebbik részén. Köszönet Leland Chee-nek és a többi galaktikus strébernek, akik sosem fáradtak bele az állandó kérdezősködésembe, Matt Stovernek és Steve Perrynek Nick Rostu és Xizor herceg karakteréért, és mint mindig, George Lucasnak az egész mindenségért.

Szereplők

Dal Perhi, a Fekete Nap vezére (ember férfi)

Darth Vader, a Sith Sötét Nagyura (ember férfi)

Den Dhur, egykori HoloHálózat riporter (sullusti férfi)

Even Piell Jedi-mester (lannik férfi)

Haninum Tyk Rhinann, Darth Vader ügynöke (elomin férfi)

I-5YQ, protokolldroid

Jax Pavan Jedi-lovag (ember férfi)

Kaird, a Fekete Nap ügynöke (nediji férfi)

Laranth Tarak Jedi-paladin és szabadságharcos (twi'lek nő)

Nick Rostu, szabadságharcos, a Köztársasági Hadsereg egykori
őrnagya (ember férfi)

Xizor herceg, a Fekete Nap ügynöke (falleen férfi)

*Ha a droidok képesek lennének gondolkodni,
akkor egyikünk sem lenne itt, nemde?*

Obi-van Kenobi

Réges-régen, egy messzi-messzi galaxisban. . . .

Első rész

***Élet háború
idején***

Első fejezet

Coruscant, a városbolygó legalsó szintjein, a mélységes mélyben igencsak ritka látványnak számított a napfény. A csillogó, díszes toronyházak, felhőkarcolók és a két kilométeres magasságot is elérő szuper felhőkarcolók lakói számára azonban a napfény éppúgy megadatott, mint a kényelmes élet. Mióta az Időjárás-szabályzó Hálózat gondoskodott arról, hogy eső csak alkonyatkor vagy azt követően hulljon, a telt, aranyló napfény ugyanolyan kiszámíthatóvá vált, mint az, hogy az ember minden egyes lélegzetvételnél levegővel töltheti meg a tüdejét.

Ám több száz szinttel a hatalmas tornyok és tömbök első lakott emeletei alatt, a bolygó méretű város felszínén vagy az alatt már egészen más volt a helyzet. Itt emberek és más lények százai éltek és haltak meg anélkül, hogy akár csak egyetlen pillantást is vethettek volna a mesebeli égboltra. Errefelé a fény, aminek sikerült átszűrődni a mindenütt jelen lévő szürkéségen, sápadtan és haloványan derengett. A felszínre érő eső szinte mindig savas volt, néha olyannyira, hogy apró csatornákat és barázdákat mart a ferrokarbon alapzatokba. Nehéz volt elhinni, hogy bármi életben maradhat ezekben a rideg árkokban. Ennek ellenére az intelligens és egyéb élet egyaránt alkalmazkodott az állandó félhomályhoz és a zord környezethez.

A tátongó mélység legalján, a foszforeszkáló fények és jelek színes pulzálásában kóatkák, csatornaférgek és más hulladék-

evő élőlények tenyészték a technológia törmelékein. Kőcsigák rágták át magukat vakon a málladékon, az energiaátalakítók közelében sólyomdenevérek fészkeltek, hogy melegen tartsák a tojásaikat, a két emelet magas szeméthalmokon pedig páncélos patkányok és pókcsótányok vadásztak. Emellett még több milliónyi élősködő és opportunistá élőlény – az egysejtűtől az öntudattal rendelkezőig – folytatta mindennapos küzdelmét az életben maradásért, nagyon hasonlóan a több ezernyi egészen másféle dzsungelvilághoz. Idelent gyűltek össze a galaxis számkivetettjei: tarkabarka gyülekezete azoknak, akiket odafent egyszerűen csak a „lentic” néven emlegettek, és akiknek könnyörtelen, elkéseredett élet jutott. Ám ez is csak egy újabb dzsungelnek számított.

Egy dzsungelben pedig mindig akadnak vadászok.

Even Piell egyike volt a szerencséseknek. Az erőszaktól dúlt Lannik bolygó egy elszegényedett családjába született, és az Erő iránti fogékonysága miatt még csecsemőkorában elvitték a Jedik. A Templomban nevelkedett, magasan a szegénység és a nyomorúság felett, ami egykor a szülőházaja miatti sorsszerű örökségének tűnt. Igaz, az élete kissé aszketikus volt, ugyanakkor tiszta és rendezett is, ami pedig mind közül a legfontosabb: jelentőséggel bíró. Szólt valamiről. Egy nála nagyobb ügy részese lehetett, egy több száz nemzedékre visszanyúló nemes és tisztelettel övezett rend tagjaként.

Egykor Jedi-lovag volt.

Mostanra azonban számkivetetté vált.

Azok, akik ismerték az apró termetű humanoidot, tisztelték ádáz bátorságát és harci képességeit. Ahogy azt tenniük is kellett. Talán nem győzte le az egyik szeme árán a Vörös Iaro terroristát, Myk'chur Zugot? Talán nem élte túl a geonosisi csatát, és harcolta végig a klónháború számtalan ütközetét a Köztársaság szolgálatában? Joggal mondhatta, hogy Even Piell soha

életében nem tért ki a harc elől. Elég volt egy fénykard és egy ügy, ami mellett kiállhatott, és nem akadt nála bátrabb harcos, legyen az akár két-, négy- vagy hatlábú. De most...

Most egészen más volt a helyzet.

Életében először megismerte a félelmet.

Sietve lépkedett át a Zi-Zhinn Piacon tolongó színes tömegen. Nagyon megszépített neve volt ez annak a lármás utcának, ami az egyenlítői gyűrű mentén húzódó, Zi-Kree Szeztorként is ismert 4805-ös szektor 17. szintjén vezetett át. Ezt a nevet amúgy is a fentiek adták neki. Idelent, a köd és a füst felhői alatt egyszerűen Karmazsin Korridornak nevezték. Míg a Coruscant alacsonyabb szintjeinek többségét mindössze nemkívánatos helynek tartották, néhány terület a baj különösen veszedelmes gyűjtőpontjának számított. A Déli Aluljáró, a Gyártelep, a Sötétverem Szegénynegyed és a többi, hasonlóan színes elnevezés nem valami jól jellemezte az itteni élet kemény valóságát, amit az állandó szmog rétege rejtett el a fenti szintek kifinomultsága elől. Ám ha furcsán hangzik is, csak ezek a kétségbeesésben és elkeseredettségben tengődő gettók kínáltak bizonyos fokú névtelenséget és biztonságot.

Even nem tudta, pontosan mennyi Jedi maradt, de biztosra vette, hogy nem lehetnek sokan. A mézszárlás, ami a Geonosison vette kezdetét, dühödten folytatódott tovább itt, a Coruscanton és a többi világon, mint a Felucia és a Kashyyyk. Barriss Offee meghalt, akárcsak Luminara Unduli, Mace Windu és Kit Fisto. Plo Koon vadászgépét a Cato Neimoidia fölött lőtték le. Amennyire Even tudta, ő volt a Tanács egyetlen magas rangú tagja, akinek sikerült elmenekülnie a Templomnál dülő mézszárlásból.

Még mindig alig tudta felfogni. Minden olyan *gyorsan* történt. Pár rövid nap alatt mindenét fel kellett adnia. Többé nem pillanthatott fel a Jedi Templom öt tornyára, nem sétálhatott az illatozó virágok szegélyezte ösvényeken, sem a belső kertek és kamrák mozaikpadlóján. Többé nem tölthet hasznos órákat

az Első Tan Tanácsának többi tudósával beszélgetve, nem kuthatja a csillagok közötti ezoterikát a Könyvtárban, és nem gyakorolhatja a fénykard forgatásának hét formáját a társaival.

De nem tudott felhagyni azzal, hogy az Erő segítségével segítsen másokon. Ha megtagadta volna az Erőt, azzal önmagát is megtagadta volna. A félelem megtapasztalása arra készítette, hogy ameddig csak lehet, ne használja az Erőt nyilvánosan. Tehetetlen szemlélőjévé vált az átmeneti időszak mindennapos kegyetlenségeinek, a káosznak és az anarchiának, ami a galaktikus szenátus bukását és az új császárság felemelkedését kísérte. Összeszoruló szívvel, kétségbeeséstől és önutálattól gyötörve, elkeseredetten szeretett volna tenni valamit, hogy véget vessen ennek az örökkön tartó rémálomnak. Látta, hogyan gyilkolják le a rendtársait a hatvanhatos parancsnak engedelmeskedő klónok. Látta, hogyan kaszálja le a fegyverek tüze az alkalmazottakat és az oktatókat. De ami a legrosszabb mind közül, hogy hallotta a gyerekek és a fiatal padavanok sikolyait, amikor lemészárolták őket.

Ő pedig elmenekült. Azon a végzetes éjszakán, miközben pusztítás csapott le az égből, és rohamosztagosok őrjáratoztak az utcákon, Even Piell és azon kevesek, akik még éltek, elmenekültek a vérontás elől.

Egyelőre.

Even óvatosan lopakodott át a villódzó neonfények tócsáin. Az Erő, elővigyázatosan használva, lehetővé tette számára, hogy észrevétlenül haladjon át a különféle lények, bothaiok, niktók, twi'lekek és emberek tömegén. Még azok a kevesek is szinte azonnal elfelejtették, akik esetleg felfigyeltek rá. Egyelőre biztonságban volt. De még az Erő sem védhette meg örökké.

Az üldözői egyre közelebb értek hozzá.

Nem ismerte az azonosító számukat, de az sem számított volna, ha tudja. Rohamosztagosok voltak: klón katonák, akiket Kamino vízi világán, Tipocaváros tartályaiban vagy valahol máshol alkottak. Harcosok, akiket azért hoztak létre, hogy ret-

tenthetetlenül harcoljanak a Köztársaság dicsőségéért, és kérdés nélkül engedelmeskedjenek a Jedik parancsainak.

Legalábbis ez így volt a hatvanhatos parancs kiadásáig.

Even érezte őket az Erőn keresztül: ellenséges aurájuk jeges vízként hatott az idegeire. Egyre közeledtek. Úgy becsülte, alig egy kilométerre járhatnak.

Bevetette magát egy bemélyedő kapualjba. Az ajtó zárva volt, ám Even intett egyet, az Erő pedig fodrozódva válaszolt. Az ajtópanel reszelős csikorgással, vonakodva hátramozdult. Csak félig nyílt ki, de ennyi épp elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy Even átpréselje magát.

A lannik sietve vágott át a helyiségen, ami első pillantásra fűszerbarlangnak tűnt: a fal mentén fulkék és alkóvok mutaták, hol heverték egykor a különféle testek, melyek tudata bódult gyönyörben lebegett. Bár úgy tűnt, a helyet már legalább öt évszázada nem használják, Even még mindig érezni vélte a csillámpálca kísérteties szagát, ami egykor a levegőt és a vendégek elméjét egyaránt belengte.

Even azon tűnődött, hogy a nyomában járó rohamosztagnokok vajon miként találták meg ilyen gyorsan. Körültekintően használta az Erőt, és az elmúlt két standard hónapban a lehető legjobban meglapult. A térképen kívül maradt, az élelemért és a szállásért pedig szigorúan csak készpénzzel fizetett. Jóllehet a lannik még a Coruscanton sem számított megszokott látványnak, nem értette, hogyan találhattak rá a rohamosztagnokok. Bár ez most nem igazán számított. Talán valaki felismerte, mint a Tanács tagját, és jelentést tett róla. Csak az számított, hogy közeledtek hozzá, és egyetlen szándék vezette őket: megölni a Jedit.

Megölni őt.

Még mindig megvolt a fénykardja, amit a kabátja belső zsebében rejtegetett. Ellenállt a kísértésnek, hogy megmarkolja a fegyvert. Nagyon megnyugtatónak találta volna a hűvös markolatot, de még nem volt itt az ideje.

Bár az ellene irányuló szándék azt jelezte, hogy nagyon hamar eljön az idő. Ám az utolsó küzdelemre – mert szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy ez következik – nem kerülhetett sor olyan helyen, ahol ártatlanok is keresztűzbe kerülhettek. A császár ügynökei nem törődtek a járulékos veszteségekkel, egy Jedi azonban nem tudott ilyen fölényesen viselkedni.

Ez az egyetlen oka volt annak, hogy harc helyett inkább menekülni kezdett. Habár akadt még egy másik ok is: a küldetés, amit teljesítenie kellett. Azzal, ha szembeszáll az üldözőivel, nemcsak a saját életét tette volna kockára. Sok más életért tartozott felelősséggel, ezért addig kellett halogatnia az elkerülhetlent, ameddig csak lehetett.

A fűszerbarlang egy félig-meddig elrejtett ajtón át egy halványan kivilágított, kongó terembe vezetett, amit egykor kaszinónak használtak. A magas, boltíves mennyezet legalább három emelet magasra nyúlt. Even a turbólift felé indult, félrelökődve a bútorokat és a játékasztalokat, amik olyan régiek voltak, hogy némelyikük szétmállott a keze alatt. Vajon mennyi ilyen sivár, elhagyatott hely lehet az alsó szinteken? Kétségkívül milliószámra rejtőzhetnek némán az új, csillogó tornyok lábánál, akár a fogak tövében terjedő szuvasodás. A galaxis fővárosa egy gigászi nekropoliszból nőtt ki, akár a virágok a temető földjéből...

Even Piell megrázta a fejét, hogy kitisztítsa az elméjét. Ez most tényleg nem a megfelelő idő volt ahhoz, hogy a múlton merengjen. Minden erejével összpontosítania kellett, ha túl akarta élni az éjszakát.

Mintha épp ezt a gondolatát akarták volna megerősíteni, odakintről az üldözői halk, reszelős suttogása hallatszott.

A lifthez érve belépett az átlátszó acélcsőbe. Semmi sem történt, nem mintha Even bármi másra számított volna. A lebegtetőrendszer már évszázadokkal korábban felmondta a szolgálatot. Szerencsére nem volt szüksége technológiára ahhoz, hogy működésre bírjon egy turbóliftet.

Azt mondják, mindenki másként tapasztalja meg az Erőt. Vannak, akik számára olyan, akár a vihar, melynek biztonságos középpontjában ők maguk állnak, irányítva a fürgeteget. Másoknak olyan, mint a köd vagy a pára, melynek tűnékeny indáit kedvükre mozgathatják. Vagy olyan, mint az izzó fény, melynek ragyogását vagy hőjét felszíthatják. De mindezek csupán szegényes hasonlatok, esetlen körülírások, amikkel az öt átlagos érzékre alapozva próbálják meghatározni a kifejezhetetlent. Még a teljes színesztéziával átélt, fűszerek okozta hallucináció is csak halovány, színtelen élmény az Erő megtapasztalása mellett.

Even a maga részéről leginkább úgy írta volna le az Erőt, mintha meleg vízbe merülne. Csendesen, megnyugtatóan ölelte körül, energiával töltve fel fáradt izmait, és megélesítve az érzékeit.

Könnyed mozdulattal felfelé intett. Az Erő gejzirként emelte fel, végig a csövön.

Mielőtt elérte volna a mennyezetet, melyen át a cső tovább vezetett felfelé, hallotta, ahogy beszakítják az ajtót, amin az imént bejött. Öt rohamosztagos rontott be. Teljes páncélzatot viseltek, a kezükben pedig sugárvetőket és szilárd lövedékes fegyvereket tartottak.

– Ott! – kiáltotta egyikük Evenre mutatva. – A csőben!

A többiek a mutatott irányba néztek. Egyikük, aki a páncélján viselt zöld rangjelzés alapján őrmester lehetett, felemelte a fegyverét, egy BlasTech SE-14 típusú pisztolyt, ami ugyan alig feleakkora méretű volt, mint egy karabély, mégis éppolyan nagy erejű, koncentrált sugárnyalábot lőhetett ki. Even tudta, hogy a cső átlátszó acélja nem fogja megállítani a szubatomi részecskék alkotta nyalábot. Felgyorsította az emelkedést. Épp mielőtt elérte volna a mennyezetet, a rohamosztagosok parancsnoka tüzet nyitott...

De nem Evenre, hanem *főlé*.

Even túl későn látta át a rohamosztagos taktikáját. A sugárnyaláb a mennyezet és a liftkamra között találta el a csövet, áthatolhatatlan masszává olvasztva össze az anyagot. Evennek épp csak sikerült időben megállítania az emelkedést. Egy másodperccel később a rohamosztagos ismét lőtt egyet, ezúttal a Jedi lába alatt olvasztva salakká a csövet.

Even ráeszmélt, hogy nem tud továbbmenni sem felfelé, sem lefelé. Csapdába esett, akár egy üvegbe zárt bogár.

Csakhogy ez a bogár csípni is tud!

Even Piell benyúlt a kabátja zsebébe, és megmarkolta a fénykardját. Mielőtt a rohamosztagos, aki épp gondosan célzott, ismét lőhetett volna, aktiválta a pengét.

Az energianyaláb heves sistergéssel tört elő, mintha lelkesen próbálna szabadulni a hosszú fogságból. Even előrelendítette a pengét, majd az ellenkező irányba mozdította, lyukat olvasztva a csövön. Hagyta, hogy átjárja az Erő, ami láthatatlan zuhatagként emelte ki a liftből, és engedte alá a padlóra. Az öt rohamosztagos tüzet nyitott, Even azonban az Erő által vezetve a fegyverével félreütötte a vörös energiasugarakat, melyek egyike sem érte el.

A pillanatnyi győzelem ellenére tudta, hogy még távolról sem nyerte meg a csatát. A rohamosztagosok elállták a kijáratot. Normális esetben az ötszörös túlerő nem jelentett volna kihívást egy Jedinek, akit az Erő vezet, Even azonban már hetek óta menekült, keveset pihent és még kevesebbet evett. Annak ellenére, hogy az Erő energiával töltötte el, messze volt a csúcsmódjától. Nem lett volna büntudata amiatt, ha el tudott volna menekülni, mivel a Jedik tanításai a pragmatizmust a bátorság fölé helyezik, de a jelenlegi kondíciójában esélye sem volt arra, hogy bevesse magát az ősi terem sötétségébe. Abban a pillanatban, amint hátat fordítana nekik, a rohamosztagosok úgy szednék le, mint egy érett yahi'it. Nem! Csak egyetlen út létezett: a rohamosztagosokon át.